

THE SPORTS TEAM, S.C.P.

En què ens basem?

La iniciació en del tennis i/o pàdel permet introduir als nens en uns esports individuals i d'equip (dobles) als quals, la seva majoria, no estan familiaritzats. Conèixer la seva finalitat i com aconseguir-la, les regles del joc, les pistes (tipus de superfícies), el material (raquetes, pales, pilotes)... són alguns dels aspectes que és poden treballar (CONCEPTES)

Durant tots els anys que portem ensenyant a jugar al tennis em pogut constatar que aquest esport facilita als nens una base important en el seu desenvolupament motriu (alt grau d'exigència a nivell de coordinació) que creiem que és fonamental (PROCEDIMENTS).

El fet de voler guanyar fa tenir molt clar quina és la finalitat de l'esport i permet agafar la rutina per a voler conquerir-la (PROCEDIMENTS I CONCEPTES). Això els hi permet arribar a un màxim de concentració i aplicar-la com a rutina a altres activitats com podrien ser les escolars (PROCEDIMENTS I ACTITUDS).

Tots això incidirà directament en la seva autonomia, en la seva forma de pensar i, en el que creiem que és fonamental, la seva iniciativa.

Ensenyar a jugar a tennis no és una cosa fàcil i, el que expliquem a continuació, és una forma que pensem que facilita l'ensenyança i l'aprenentatge. Aquesta forma d'ensenyar-aprendre a jugar al tennis és una forma diferent a les que habitualment s'utilitzen, no sabem si en tot el mon però sí en aquest país i està basada en la nostre experiència de més de 40 anys dedicats a la pràctica i docència d'aquest esport.

Amb això volem dir que el que llegireu és diferent en la seva fonamentació i desenvolupament. Pel que fa referència a la fonamentació seria saber quina és la finalitat de l'esport, el seu objectiu final, que és, guanyar. Una altra qüestió és què pretén, amb aquest esport, cadascuna de les persones que al practiquen. En quan al desenvolupament, volem dir que, si sabem de que es tracta, durant el transcurs del seu ensenyament-aprenentatge hauríem de vigilar que, amb els exercicis i activitats que fem servir, no ens sortim de la finalitat.

En l'aprenentatge del tennis hi ha aspectes que s'han d'aprendre i que són bàsics, es a dir, que tothom que juga a tennis les ha d'aprendre per molt hàbils que siguin; per exemple: tenir clara la finalitat d'aquest esport, posar la raqueta enrere per a colpejar (conduir) la pilota, fer tantes repeticions del cops com sigui necessari o tenir domini del que es fa. En el procés d'aprenentatge el mestre hauria de respectar les diferències d'estil, mentals i físiques, de cadascuna de les persones que vulguin

aprendre. Si això és així, no hi haurà dues persones que juguin igual, sí en la seva fonamentació però no en la forma que ho interpretarà, ja que aquesta dependrà de la seva singularitat i de cadascuna de les persones que tingui davant, ja que aquestes també són diferents i singulars.

En quan a les diferències del que llegireu, volem aclarir que les formes que es fan servir o que ja existeixen anomenades sistemes o tàctiques, aquí també les trobareu però integrades dins d'una finalitat, la del desig de guanyar.

En el tennis no està tot inventat, cadascú hauria de ser descobridor del que ensenya; és molt important escoltar als alumnes, però escoltar-los amb un escoltar crític, ja que aquesta actitud ens pot ajudar moltíssim a aprendre i no quedant-se estancats, i poder descobrir o inventar el nostre ensenyament d'aquest esport. Ja hi ha moltes coses inventades que ens han sigut útils però creiem que hi ha més per a descobrir (formes d'entrenament, presa de raqueta, ...). Tenir una actitud crítica del que fem ens pot portar, si aquest treball-hobby ens agrada, a gaudir de la seva ensenyança amb totes les dificultats que aquesta comporta.

El que ens agradaria explicar és el procediment que anem a seguir per a facilitar l'ensenyament o l'aprenentatge del tennis i intentarem demostrar perquè.

El que nosaltres entenem quan llegim el reglament del tennis és que no té implícita cap moral. El que volem dir quan parlem de moral és que quan ha acabat un partit de tennis el jugador que ha guanyat no és millor que el que ha perdut, senzillament ha guanyat; i, el jugador que ha perdut no és pitjor, sinó que ha perdut. Si un jugador guanya o perd no és ni millor ni pitjor, només ha guanyat o ha perdut, doncs les regles del tennis són unes regles descriptives. Si un jugador entra la pilota en el rectangle de servei, la pilota està en joc i, si no ho fa, té una altra oportunitat; si la pilota entra en joc es disputarà el punt. El jugador que en la disputa guanyi el punt ho suma a favor seu. Si quan un jugador necessita fer el segon servei tira la pilota fora del rectangle de servei perd el punt i, si entra la pilota, es disputa el punt. En la disputa, el jugador que el guanyi ho suma a favor seu. Això és un resum de varies regles referides als jugadores quan fan el servei o la seva devolució.

El que expliquem en el paràgraf anterior és un intent de deixar clar que guanyar o perdre depèn, i això és el més important, del desig de cada jugador.

Pensem que el desig de guanyar se'ns va apareixen en el transcurs de la formació del jugador. Amb això no volem dir que subjectes sense aquest desig no aprenguin, sinó que no tindran un màxim de satisfacció quan aconseguixin la finalitat d'aquest esport, que pot ser, depenen del desig de cada subjecte, guanyar o perdre.

Aquest esport també es pot utilitzar per a d'altres fins, es a dir, com a vehicle per a d'altres fins. Es pot jugar a guanyar o perdre un partit de tennis per a dir, des del

punt de vista moral, que un és millor que l'altre; que, guanyant partits un jugador pot estar millor col·locat en el ranking del seu club o en el ranking mundial i això sigui el que li doni més satisfacció o diners; també jugant a tennis es poden conèixer altres persones i, d'aquesta manera, alternar amb elles; es pot fer servir com si es fes gimnàstica i per molts altres motius, però el que ha de quedar clar és que en aquest sentit el tennis no és una finalitat sinó el mitjà o vehicle que ens porta a altres fins.

El Mètode pedagògic que nosaltres fem servir el denominem "passiu", amb això volem dir que del que es tracta és de facilitar la aparició del desig del alumne. El mestre ha de saber de que es tracta i quina és la finalitat del joc però es troba al davant amb una persona del que no en sap res; el mestre ha de jugar a fer veure que ensenya com a pretext, la qual cosa hauria de facilitar l'aparició del desig de l'alumne. El fet d'escoltar per part del mestre és de màxima importància perquè, depenen del que digui l'alumne, la seva intervenció (la del mestre) hauria de facilitar l'aparició del desig de l'alumne.

Quan dues persones juguen a tennis, si un vol guanyar i l'altre no, això no crea cap problema; si a un li agrada perdre i a l'altre no, això tampoc crea problemes. Si els dos jugadors juguen a perdre, cap perd i el partit es fa infinit. Sembla ser que el més "interessant" és quan els dos jugadors volen guanyar.

Suposant que els dos jugador vulguin o desitgin guanyar, haurien de tenir en compte varies qüestions: què és la ESTRATÈGIA, què són les TÀCTIQUES i, si no sabessin suficient, haurien de dominar o controlar la pilota i la raqueta.

Per tant, per nosaltres el primer és tenir clar de què es tracta, de GUANYAR. El següent seria l'ART de triar la o les tàctiques més adequades, es a dir, la ESTRATÈGIA (què és la estratègia i quin és el significat en general i en aquest esport en particular). En tercer lloc, què volem dir quan parlem de TÀCTIQUES i quin és el seu significat, així com la seva utilització en el tennis. En quart lloc situaríem el CONTROL DE LA PILOTA i, en cinquè, el CONTROL DE LA RAQUETA.

Aquest no és un ordre qualsevol, doncs intentem indicar el moment més proper i allunyat de la FINALITAT d'aquest esport:

1er. GUANYAR. El desig de guanyar depèn de cada jugador i, el desig, va apareixen o es veu durant el procés d'aprenentatge.

2on. L'ESTRATÈGIA. És la forma de procedir que cadascú té i observa. Quan el jugador procedeix de forma encertada, es a dir, que guanya amb la o les tàctiques que utilitza en el transcurs del partit, just en aquest moment, i sobre tot al final del partit, es diverteix o gaudeix.

3er. El MÈTODE. És una forma de procedir que no és ni l'estratègia ni la tàctica i que la col·loquem entremig. És una forma de procedir a on s'intenta guanyar el màxim de temps possible per a veure quina tàctica o tàctiques podem fer servir i que l'adversari tingui el mínim de possibilitats de guanyant-se el punt; volem dir, que no tingui angle de tir. De totes formes, pensem que qualsevol tàctica es pot utilitzar com a eina per a veure com juga el contrari però nosaltres apostem pel MÈTODE D'ANÀLISI DEL JOC DEL CONTRARI o MÈTODE.

4rt. La TÀCTICA. És l'eina que al triar-la d'una forma encertada ens porta a resoldre bé l'estratègia.

5è. EL CONTROL DE LA PILOTA. Es necessari per a enviar la pilota a on el jugador necessiti per a aplicar la tàctica.

6è. EL CONTROL DE LA RAQUETA. És important en quant li facilita al jugador controlar la pilota. Quan un jugador aprèn el control de la raqueta hauria de ser en funció de tot l'anterior.

Quan una persona ensenya a jugar a tennis, qualsevol exercici que utilitzi ha de contribuir a facilitar l'aprenentatge. I no només els exercicis sinó que, a més a més, ha d'escoltar el que diu l'alumne, ja que, els exercicis, que han d'anar encaminats ha obtenir la finalitat del joc, més l'escolta crítica del mestre, potser puguin ajudar a comprendre a l'alumne el que està fent o aprenent.

Amb tot això ens plantegem dues qüestions; primer, la nostra forma de procedir o, millor dit, el mètode pedagògic que utilitzem per a facilitar l'ensenyança i l'aprenentatge. L'eina que fem servir és fer que la pilota duri el màxim de cops possible o, el que s'entén popularment com piloteig. L'altre aspecte és acompanyar a l'alumne en el seu aprenentatge facilitant que es pregunti al voltant de la utilitat del piloteig. El mestre ha de respectar les seves diferències (les dels alumne) i la seva individualitat estant alerta de les qüestions que van apareixen en el desenvolupament de l'aprenentatge.